

Sygn. akt II K 1179/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 15.05.2018 r.

sprawy przeciwko

K. R. urodz. (...) w F. we F.

syna P. i B. z d. M.

oskarżonego o to, że: w bliżej nieustalonym okresie, lecz nie później niż do dnia 22.02.2016 r. w L. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał program diagnostyczny SI (...) o wartości 15.000 zł, działając tym samym na szkodę firmy (...) Sp. z o.o.,

to jest o czyn z art. 278 § 2 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego K. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, z tym, że przyjmuje, że oskarżony uzyskał program diagnostyczny E. (...) na szkodę firmy (...) z siedzibą w G. – S. ((...)), stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) z siedzibą w G. – S. ((...)), poprzez uiszczenie kwoty 5.000 (pięciu tysięcy) złotych.

III. Na mocy art. 44 § 1 i 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 92, pod poz. 1 i 3, poprzez zniszczenie.

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) z siedzibą w G. – S. ((...)) zwrot poniesionych wydatków w kwocie 1.033 (jednego tysiąca trzydzieści trzy) złote i 20 (dwadzieścia) groszy.

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1179/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 15 maja 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Niemiecka firma (...) z siedzibą w G. – S. była właścicielem komputerowego programu diagnostycznego do naprawy usterek w silnikach samochodowych E. (...). Program ten był sprzedawany na podstawie licencji i kosztował 15.000 złotych. Oskarżony K. R. w bliżej nieustalonym dniu, nie później niż w dniu 22 lutego 2016 r. uzyskał ten program bez zgody osoby uprawnionej. Oskarżony zainstalował ten program na swoim laptopie i zamieścił ogłoszenie o jego sprzedaży na portalu internetowym (...) .pl za kwotę 300 złotych. Ogłoszenie to przeczytał przedstawiciel firmy (...) i postanowił skontaktować się ze sprzedającym, udając osobę zainteresowaną nabyciem tego programu. Oskarżony uzgodnił z osobą podającą się za zainteresowaną zakupem programu komputerowego spotkanie w L. w dniu 22 lutego 2016 r. Oskarżony miał za 300 złotych udostępnić program komputerowy E. (...). Przedstawiciel pokrzywdzonej firmy zawiadomił o tym Policję, funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w L. oczekiwali na przybycie oskarżonego i dokonanie transakcji. W dniu 22 lutego 2016 r. oskarżony przyjechał do L. i udał się do restauracji (...), gdzie oczekiwali na niego przedstawiciele firmy (...). Oskarżony podszedł do nich i potwierdził wolę sprzedaży programu E. (...). Przedstawiciele pokrzywdzonego wyrazili wolę zakupu tego programu, oskarżony stwierdził, że program E. (...) sprzedaje za 250 złotych i podłączył do laptopa przedstawiciela pokrzywdzonej firmy dysk przenośny. Na dysku tym nagrany był program E. (...) i oskarżony faktycznie mógł go przenieść na laptop przedstawiciela pokrzywdzonej firmy, ale przed dokonaniem skopiowania tego programu został zatrzymany przez Policję.

Dowód:

- zeznania M. P. (k.11v-12),
- zeznania A. F. (k.20v),
- wyjaśnienia oskarżonego (k.36,83,145),
- protokoły przeszukania (k.5-7,8-10),
- emaile (k.15-18),
- opinia biegłego (k.168-180).

Oskarżony podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.36). Stwierdził, że wszedł w posiadanie programu SI (...) (faktycznie E. (...)) – por. k. 206-208). Pobrał go na stronie internetowej i zainstalował na swoim komputerze. Dowiedział się o tym programie od znajomego, który prowadził warsztat samochodowy. Pomyślał, że można by ten program sprzedać i dał takie ogłoszenie na portalu (...) .pl. (...) się zainteresowana kobieta i umówili się na spotkanie w L. w M.. Pojechał tam, ale został zatrzymany przez Policję. Chciał sprzedać ściągnięty program, bo pomaga swojej dziewczynie i jej córce. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, poprzez wymierzenie mu kary 85 stawek dziennych grzywny po 10 złotych. Podczas kolejnego przesłuchania (k.83) stwierdził, że ściągnięty przez niego program znajdował się na laptopie i dysku przenośnym, które zatrzymała Policja. W trakcie kolejnego przesłuchania wyjaśnił (k.145), że nie zajmuje się programami diagnostycznymi, zdarzenie było jednorazowe i bardzo go żałował.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. P. (k.11v-12), A. F. (k.20v), protokołach przeszukania (k.5-7,8-10) oraz emaili (k.15-18).

M. P. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.11v-12), iż prowadzi kancelarię prawną, która reprezentuje niemiecką firmę (...). Na portalu internetowym (...) .pl znalazł ogłoszenie sprzedaży programu diagnostycznego SI (...) (faktycznie E. (...)) – por. k. 206-208). Program ten jest własnością firmy (...) i legalna jego wersja kosztuje 15.000 złotych, udostępniany jest tylko na podstawie licencji. Umówił się z oferującym sprzedaż tego programu na spotkanie, ale zaniechał on dalszych kontaktów z nim. Poprosił o pomoc swą pełnomocnik A. F., oferujący sprzedaż programu diagnostycznego umówił się z nią na spotkanie w L.. O spotkaniu tym zawiadomił Policję. Sprzedawca programu diagnostycznego podszedł do nich, wyjął z kieszeni dysk przenośny, podłączył go do jego komputera, na dysku pojawiła się ikona programu E. (...). Wówczas zatrzymała go Policja.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. F. (k.20v), wyjaśnieniach oskarżonego, protokołach przeszukania (k.5-7,8-10), emailach (k.15-18) oraz opinii biegłego (k.168-180).

Świadek A. F. zeznała podczas postępowania przygotowawczego (k.20v), iż była pełnomocnikiem firmy (...). Około tydzień temu (czyli około 16 lutego 2016 r. – por. k. 20) skontaktował się z nią kolega z pracy M. P., który przekazał jej, że na portalu (...) .pl zamieszczone ogłoszenie o sprzedaży oprogramowania E. (...). Zadzwoiła do sprzedającego, ten potwierdził, że taki program chciał sprzedać, umówili się na spotkanie w L.. Mężczyzna ten podszedł do ich stolika, wyjął z kieszeni przenośny dysk i podłączył go do komputera M. P.. Zobaczyła, że na dysku tym był program E. (...), a później Policja zatrzymała tego mężczyznę.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach M. P., potwierdzenie w zeznaniach M. P. (k.11v-12), A. F. (k.20v), protokołach przeszukania (k.5-7,8-10) oraz emailach (k.15-18).

Opinia biegłego (k.168-180) jest jasna i pełna, została sporządzona przez specjalistę z dziedziny kryminalistyki, nie była kwestionowana przez strony, stąd stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k.248 został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony dowiedział się o możliwości zarobienia pieniędzy na skopiowaniu i udostępnieniu programu diagnostycznego należącego do pokrzywdzonej firmy. Nie był przy tym osobą uprawnioną do uzyskania, kopiowania i udostępniania tego programu. Przestępstwo kradzieży programu komputerowego zostało określone w art. 278 § 2 k.k. i związane jest z wszelkimi formami przejęcia takiego programu bez zgody jego dysponenta w sposób, który umożliwia wykorzystanie tego programu przez osobę nieuprawnioną. Jest to przestępstwo materialne, do którego znamion należy skutek w postaci uzyskania programu komputerowego, a więc objęcie przez sprawcę we władanie zapisu magnetycznego, za pomocą którego zakodowany został odpowiedni program komputerowy. Skutek stanowiący znamię tego przestępstwa występuje w momencie objęcia przez sprawcę w posiadanie nośnika informacji z programem komputerowym (por. „Kodeks Karny w komentarzem” pod red. T. Bojarskiego, Wyd. LexisNexis, Warszawa 2012 r., s. 745, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.07.2009 r., II AKa 98/09).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że oskarżony dopuścił się kradzieży cudzego programu komputerowego, co należy uznać za przestępstwo z art. 278 § 2 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie był mały, a zachowanie oskarżonego zasługuje na potępienie i dezaprobatę. Oskarżony wszedł w posiadanie cudzego programu komputerowego, skopiował go i oferował do sprzedaży. Stopień winy był znaczny, gdyż oskarżony wykorzystał możliwość uzyskania programu diagnostycznego, na którego opracowanie pokrzywdzona firma poniosła znaczne nakłady, a następnie oferował jego sprzedaż z pominięciem interesów pokrzywdzonej instytucji.

Oskarżony ma 26 lat, jest kawalerem, ma na utrzymaniu córkę obecnie w wieku 4 lat, zdobył wykształcenie średnie, nie był karany (k.120), podał, że utrzymuje się z działalności gospodarczej i zarabiał do 2.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.144v).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają kradzież i udostępnianie cudzych programów komputerowych. Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 278 § 1 k.k., który jest podstawą wymiaru kary wobec oskarżonego przewiduje karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Nawet najłagodniejsza kara przewidziana przez ustawodawcę byłaby natomiast zbyt surowa w realiach niniejszej sprawy, zwłaszcza wobec niekaralności oskarżonego (k.120). Stąd Sąd zastosował art. 37a k.k. i skorzystał z możliwości orzeczenia kar wolnościowych.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 100 stawek dziennych grzywny. Wysokość stawki określono na kwotę 10 złotych, gdyż oskarżony nie ma stałej pracy, a jego dochody są niskie.

Pokrzywdzona firma nie poniosła na działalności oskarżonego bezpośredniej szkody, gdyż program diagnostyczny, który skopiował nie został wprowadzony do obrotu. Niewątpliwie interesy pokrzywdzonego zostały naruszone przez czyn oskarżonego, który okazał lekceważenie dla jego uprawnień i wskazał na możliwość nielegalnego wejścia w posiadanie programu diagnostycznego, zamiast nabyć go. Osoby, które chciałyby ewentualnie naśladować oskarżonego i on sam w przyszłości muszą wiedzieć, że takie postępowanie jest bezprawne i wiąże się również z koniecznością choćby częściowego naprawienia szkody. Adekwatne do okoliczności sprawy jest zobowiązanie oskarżonego do częściowego naprawienia szkody w kwocie 5.000 złotych. Zajęte rzeczy służyły do popełnienia czynu zabronionego i koniecznym jest orzeczenie ich przepadku, zgodnie z treścią przepisu powołanego w punkcie III wyroku.

Niewątpliwie oskarżony powinien zwrócić wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego na rozpoznanie sprawy.

Oskarżony nie ma stałych dochodów, nie będzie mógł zatem zwrócić kosztów sądowych. Na podstawie przepisów powołanych w punkcie V wyroku, Sąd zwolnił go zatem z obowiązku zwrotu tych kosztów.